Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми петчленен състав)

8 юли 2026 година*

„Жалба за отмяна — Цифрови услуги — Регламент (ЕС) 2022/1925 — Определяне на контролиращо достъпа предприятие — Започване на проучване на пазара — Прекратяване на проучване на пазара — Оперативна съвместимост — Основни платформени услуги — Посредническа онлайн услуга — Магазин за софтуерни приложения — Междуличностна съобщителна услуга без номер — Възражение за недопустимост — Необжалваем акт“

По дела T-1079/23, T-1080/23 и T-214/24,

Apple Inc., установено в Купертино, Калифорния (Съединени американски щати), представлявано от D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler и T. van Helfteren, avocats,

жалбоподател по дела T-1079/23 и T-1080/23,

Apple Inc., установено в Купертино,

Apple Distribution International Ltd, установено в Корк (Ирландия), представлявано от D. Beard, S. Love, J. Bourke, barristers, W. Knibbeler, T. van Helfteren и M. Lawton, avocats,

жалбоподатели по дело T-214/24,

срещу

Европейска комисия, представлявана по дело T-1079/23, от P.-J. Loewenthal, L. Malferrari и I. Rogalski, по дело T-1080/23, от M. Loewenthal, L. Malferrari, I. Rogalski и E. Русева, и по дело T-214/24, от G. Conte, M. Loewenthal и I. Rogalski,

ответник,

подпомагана от

Френска република, представлявана от T. Lechevallier,

от

Европейски парламент, представляван от M. Menegatti, L. Stefani и L. Taïeb,

* Език на производството: английски.

от

Съвет на Европейския съюз, представляван от A.-L. Meyer и N. Rouam,

от

Free Software Foundation Europe eV, установено в Хамбург (Германия), представлявано от M. Husovec, avocat,

от

Coalition for App Fairness, установено във Вашингтон, окръг Колумбия (Съединени американски щати), представлявано от D. Geradin и K. Bania, avocats,

встъпили страни по дело T-1080/23,

и от

Федерална република Германия, представлявана от J. Möller и R. Kanitz,

встъпила страна по дело T-214/24,

ОБЩИЯТ СЪД (осми петчленен състав),

състоящ се от: M. van der Woude, председател, G. De Baere, K. Kecsmár (докладчик), S. Kingston и D. Petrlík, съдии,

секретар: S. Spyropoulos, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството, и по-специално:

– възраженията за недопустимост, повдигнати от Комисията с отделни молби, подадени в секретариата на Общия съд на 30 януари 2024 г. по дело T-1079/23 и на 19 август 2024 г. по дело T-214/24,

– решенията от 11 март и 2 октомври 2024 г. за произнасяне по възраженията с решението по същество,

– писмените въпроси, които Общият съд поставя на страните по дело T-1080/23, и техните отговори, постъпили в секретариата на Общия съд на 28 и 30 юли, и на 11 и 22 август 2025 г.,

предвид изложеното в съдебното заседание от 21 октомври 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбите си на основание член 263 ДФЕС жалбоподателите искат съответно: жалбоподателят по дело T-1079/23, Apple Inc., да се отмени Решение C(2023) 6077 final на Комисията от 5 септември 2023 г. за започване на проучване на пазара по отношение на услугата iMessage на Apple съгласно член 16, параграф 1 и член 17, параграф 3 от Регламент (ЕС) 2022/1925 на Европейския парламент и на Съвета от 14 септември 2022 година относно достъпни и справедливи пазари в цифровия сектор и за изменение на директиви (ЕС) 2019/1937 и (ЕС) 2020/1828 (Акт за цифровите пазари) (ОВ L 265, 2022 г., стр. 1, наричан по-нататък „АЦП“) (наричано по-нататък „решението за започване на проучване на пазара“), жалбоподателят по дело T-1080/23, Apple Inc., да се отмени частично Решение C(2023) 6100 final на Комисията от 5 септември 2023 г. за определяне на Apple за контролиращо достъпа предприятие съгласно член 3 от АЦП (наричано по-нататък „решението за определяне“) и жалбоподателите по дело T-214/24, Apple Inc. и Apple Distribution International Ltd (наричани по-нататък заедно или поотделно „Apple“), да се отмени Решение за изпълнение C(2024) 785 final на Комисията от 12 февруари 2024 г. за прекратяване на проучването на пазара, започнато с решението за започване на проучване на пазара съгласно член 17 от АЦП (наричано по-нататък „решението за прекратяване на проучването на пазара“).

Обстоятелства по спора

2 На 3 юли 2023 г. Apple уведомява Европейската комисия в съответствие с член 3, параграф 3, първа алинея от АЦП, че е достигнало праговете по член 3, параграф 2 от АЦП за следните услуги:

– своята посредническа онлайн услуга iOS на App Store,

– своята операционна система iOS,

– своя уеб браузър Safari и

– своята услуга за съобщения в реално време iMessage.

3 Що се отнася до услугата iMessage, Apple твърди, от една страна, че тя не може да бъде квалифицирана като междуличностна съобщителна услуга без номер (наричана по-нататък „МСУБН“), поради което не представлява основна платформена услуга (наричана по-нататък „ОПУ“) по смисъла на АЦП. От друга страна, в случай че Комисията счете, че iMessage е МСУБН, на основание член 3, параграф 5 от АЦП Apple представя, заедно със своето уведомление, доводи с цел да докаже, че по изключение, въпреки че е достигнало праговете по член 3, параграф 2 от посочения регламент, поради обстоятелствата, в които посочената услуга се предоставя, то не отговаря на изискванията, изброени в член 3, параграф 1 от АЦП във връзка с тази услуга.

4 На 5 септември 2023 г. Комисията приема решение за започване на проучване на пазара съгласно член 16, параграф 1 и член 17, параграф 3 от АЦП. Целта на проучването е да се преценят доводите на Apple, с които се поставя под въпрос валидността на презумпциите по член 3, параграф 2 от посочения регламент по отношение на услугата iMessage, която Комисията е квалифицирала като МСУБН.

5 Същия ден Комисията приема и решението за определяне, с което съгласно член 3 от АЦП Apple се определя за контролиращо достъпа предприятие във връзка с три ОПУ, а именно посредническата онлайн услуга App Store, операционната система iOS на мобилните телефони iPhone и уеб браузъра Safari.

6 На 6 септември 2023 г. решението за определяне е нотифицирано на Apple. Следователно, считано от 7 март 2024 г., Apple следва да започне да спазва съответните задължения в АЦП съгласно член 3, параграф 10 от АЦП.

7 На 12 февруари 2024 г. на основание член 17 от АЦП Комисията приема решението за прекратяване на проучването на пазара. С това решение, макар Комисията да приема, че Apple не следва да бъде квалифицирано като контролиращо достъпа предприятие във връзка с iMessage, тя все пак потвърждава становището си, че тази услуга следва да се квалифицира като МСУБН.

Искания на страните

Дело T-1079/23

8 Apple моли Общия съд:

– да отмени решението за започване на проучване на пазара,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

9 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата като недопустима или при всички положения като неоснователна,

– да осъди Apple да заплати съдебните разноски.

Дело T-1080/23

10 Apple моли Общия съд:

– да отмени изцяло или частично член 2, буква б) от решението за определяне, в който се посочва, че неговата операционна система iOS е важен портал, чрез който бизнес ползвателите достигат до крайните ползватели, тъй като с него се налага задължение на Apple да спазва задълженията за оперативна съвместимост по член 6, параграф 7 от АЦП,

– да отмени изцяло или частично член 2, буква а) от решението за определяне, в който се посочва, че неговата посредническа онлайн услуга App Store е важен портал, чрез който бизнес ползвателите достигат до крайните ползватели,

– да отмени решението за определяне, в частта, в която е прието, че iMessage е МСУБН,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

11 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Apple да заплати съдебните разноски.

12 Европейският парламент моли Общия съд:

– да отхвърли възражението за незаконосъобразност, повдигнато на основание член 277 ДФЕС,

– да осъди Apple да заплати съдебните разноски.

13 Съветът на Европейския съюз моли Общия съд да отхвърли възражението за незаконосъобразност, повдигнато на основание член 277 ДФЕС.

14 Френската република и Free Software Foundation Europe eV молят Общия съд да отхвърли жалбата.

15 Coalition for App Fairness моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Apple да заплати съдебните разноски.

Дело T-214/24

16 Apple моли Общия съд:

– да отмени решението за прекратяване на проучването на пазара, тъй като то погрешно се основава на извода, че услугата iMessage е МСУБН,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17 Комисията моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата като недопустима и при всички положения като неоснователна,

– да осъди Apple да заплати съдебните разноски.

18 Федерална република Германия моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди Apple да заплати съдебните разноски.

От правна страна

19 След изслушване на страните Общият съд реши да съедини настоящите дела за целите на съдебния акт, с който се слага край на производството, в съответствие с член 68, параграф 1 от Процедурния правилник.

20 Apple изтъква едно основание в подкрепа на жалбата си по дело T-1079/23, изведено от погрешното тълкуване и прилагане от страна на Комисията на АЦП и на Директива (ЕС) 2018/1972 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 година за установяване на Европейски кодекс за електронни съобщения (ОВ L 321, 2018 г., стр. 36, наричана по-нататък „ЕКЕС“) и от фактически грешки, довели до заключението ѝ, че iMessage е МСУБН.

21 Apple изтъква три основания в подкрепа на жалбата си по дело T-1080/23. Първото основание е свързано с незаконосъобразност на член 6, параграф 7 от АЦП с оглед на Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), а оттам и с незаконосъобразност на член 2, буква б) от решението за определяне, доколкото с него на Apple се налагат задълженията, произтичащи от член 6, параграф 7 от АЦП. Второто основание е свързано с погрешно тълкуване и прилагане от страна на Комисията на АЦП и с фактически грешки, довели до заключението ѝ в решението за определяне, че петте версии на магазина за софтуерни приложения App Store са една-единствена ОПУ. Третото основание е свързано с погрешно тълкуване и прилагане от страна на Комисията на АЦП и на ЕКЕС и с фактически грешки, довели до заключението ѝ в решението за определяне, че iMessage е МСУБН.

22 Apple изтъква едно основание в подкрепа на жалбата си по дело T-214/24, изведено от погрешно тълкуване и прилагане от страна на Комисията на АЦП и на ЕКЕС и съществени фактически грешки, довели до заключението ѝ, че iMessage е МСУБН.

23 На първо място, следва да се разгледа жалбата по дело T-1080/23, а на второ място, жалбите по дела T-1079/23 и T-214/24.

По жалбата по дело T-1080/23

По първото основание по дело T-1080/23

24 С първото си основание по дело T-1080/23 Apple твърди, че решението за определяне поражда за него задълженията, предвидени в член 6, параграф 7 от АЦП, доколкото в посоченото решение то е посочено като контролиращо достъпа предприятие по отношение на iOS-операционната система на мобилните телефони iPhone. Посочената разпоредба обаче не гарантирала правилното прилагане на общия принцип на пропорционалност, предвиден в член 52, параграф 1 от Хартата, както и зачитането на някои основни права, сред които преди всичко правото на собственост. Ето защо тази разпоредба следвало да се обяви за неприложима в съответствие с член 277 ДФЕС. Вследствие на това следвало да се отмени член 2, буква б) от решението за определяне, най-малкото доколкото с този член на Apple се налагат задълженията, предвидени в член 6, параграф 7 от АЦП.

25 Що се отнася до допустимостта на първото основание, Apple твърди, че ако не разполага с право да оспори законосъобразността на член 6, параграф 7 от АЦП, въпреки че решението за определяне прилага тази разпоредба спрямо него, то би се оказало лишено от ефективна съдебна защита в противоречие с член 47 от Хартата. То изтъква, че не би трябвало да се изчаква да бъде изправено пред констатация за нарушение на произтичащо от тази разпоредба задължение, за да може да оспори законосъобразността ѝ пред съда на Европейския съюз. Освен това член 277 ДФЕС следвало да се тълкува достатъчно широко, за да се осигури ефективен контрол за законосъобразност на актовете с общо приложение на институциите на Съюза в полза на лицата, които нямат право да обжалват такива актове. Също така правилата относно даден единен режим, какъвто е този на АЦП, не могат да бъдат изкуствено разделяни за целите на разглеждането на възражение за незаконосъобразност. Член 6, параграф 7 от АЦП имал пряка правна връзка с решението за определяне, тъй като решението пораждало предвидените в тази разпоредба задължения.

26 Комисията твърди, че първото основание по дело T-1080/23 е недопустимо и при всички основания следва да се отхвърли по същество.

27 Парламентът, Съветът и Френската република също твърдят, че първото основание следва да се отхвърли като недопустимо.

28 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 277 ДФЕС всяка страна може при спор, който засяга акт с общо приложение, приет от институция, орган, служба или агенция на Съюза, да се позове на средствата, предвидени в член 263, втора алинея ДФЕС, за да обоснове пред Съда на Европейския съюз неприложимостта на този акт.

29 Член 277 ДФЕС е израз на общия принцип, който гарантира, че за да получи отмяната на решение, чийто адресат е, всяка страна може инцидентно да оспори валидността на актове с общо приложение, които представляват правното основание на това решение (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 67 и цитираната съдебна практика).

30 Тъй като член 277 ДФЕС няма за цел да позволи на страните да оспорват приложимостта на всеки акт с общо приложение, независимо дали това е от полза за предявен иск или подадена жалба, актът, за който се твърди, че е незаконосъобразен, трябва да бъде пряко или непряко приложим в конкретното производство (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 68 и цитираната съдебна практика).

31 В този смисъл в производства по жалби за отмяна на индивидуални решения Съдът е приел за допустимо повдигането на възражения за незаконосъобразност на разпоредби от акт с общо приложение, които представляват правно основание на съответните индивидуални решения или имат пряка правна връзка с тях (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 69 и цитираната съдебна практика).

32 Пряката правна връзка може да произтича по-конкретно от факта, че разпоредбата, срещу чиято незаконосъобразност е направено възражението, е част от мотивите на обжалваното решение, включително когато не е посочена във формалните мотиви на това решение (вж. в този смисъл решение от 16 март 2023 г., Комисия/Calhau Correia de Paiva, C-511/21 P, EU:C:2023:208, т. 52).

33 Съдът обаче счита за недопустимо възражение за незаконосъобразност на акт с общо приложение, когато обжалваното индивидуално решение не представлява мярка за прилагане на този акт (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 70 и цитираната съдебна практика).

34 В случая, на първо място, е безспорно, че решението за определяне се основава на член 3 от АЦП и че член 6, параграф 7 от посочения регламент, чиято незаконосъобразност е изтъкната от Apple, не е неговото правно основание.

35 В това отношение следва да се уточни, че както от заглавието на решението за определяне, така и от второто позоваване в него, е видно, че посоченото решение е с правно основание член 3 от АЦП. Освен това в членове 1 и 2 от това решение по същество е посочено, че Apple се определя за контролиращо достъпа предприятие съгласно член 3 от АЦП и че изброените в същото решение ОПУ, включително операционната система iOS, са важни портали, чрез които бизнес ползвателите достигат до крайните ползватели по смисъла на член 3, параграф 1, буква б) от АЦП.

36 На второ място, що се отнася до въпроса дали с оглед на припомнената в точка 31 по-горе съдебна практика член 6, параграф 7 от АЦП има пряка правна връзка с решението за определяне, следва да се отбележи, че в мотивите на посоченото решение тази разпоредба не е разгледана.

37 От една страна, член 6, параграф 7 от АЦП не е посочен във формалните мотиви на решението за определяне.

38 От друга страна, от мотивите на решението за определяне, по-специално от съображения 72—100, които се отнасят до операционната система iOS, не следва и че посоченото решение има за цел да приведе в изпълнение задълженията, произтичащи от член 6, параграф 7 от АЦП, във връзка конкретно с тази ОПУ.

39 На трето място, обстоятелството, че вследствие на приемането на решението за определяне Apple е длъжно да спазва задълженията, предвидени в член 6, параграф 7 от АЦП, не произтича от самото решение, а от член 3, параграф 10 във връзка с член 6, параграф 1 от АЦП. Всъщност съгласно последно посочената разпоредба контролиращото достъпа предприятие спазва всички задължения, установени в този член, по отношение на всяка от своите ОПУ, изброени в решението за определяне съгласно член 3, параграф 9 от АЦП.

40 Безспорно е, че решението за определяне представлява предварително условие за прилагането на задълженията, произтичащи от член 6, параграф 7 от АЦП, тъй като в случая, ако Apple не беше определено като контролиращо достъпа предприятие, нямаше да се налага да спазва задълженията, произтичащи от тази разпоредба.

41 Въпреки това обстоятелството, че решението за определяне прави приложими предвидените в АЦП задължения, по-специално тъй като вследствие на него започва да тече срокът от шест месеца, предвиден в член 3, параграф 10 от АЦП, в който контролиращото достъпа предприятие трябва да вземе необходимите мерки, за да се съобрази със задълженията, предвидени в членове 5, 6 и 7 от АЦП, не означава, че това представлява мярка за прилагане на посочените разпоредби по смисъла на цитираната в точка 33 по-горе съдебна практика. Всъщност член 6, параграф 7 от АЦП не урежда

условията за определяне на дадено предприятие като контролиращо достъпа предприятие, което е основният предмет на решението за определяне, а само дефинира задълженията за оперативна съвместимост, които то ще трябва да спазва след определянето.

42 На четвърто място, настоящото дело следва да се разграничи от делото, по което е постановено решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др. (C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676), и на което Apple се позовава, като счита, че правилата на АЦП не могат да бъдат изкуствено разделяни за целите на разглеждането на възражение за незаконосъобразност.

43 В това отношение следва да се отбележи, че по последно посоченото дело спорните решения се основават на преходна разпоредба от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз, която урежда постепенното преминаване към окончателен режим на годишен отпуск, който е предмет на възражението за незаконосъобразност. Съдът приема, че посоченото възражение е допустимо, тъй като единственото основание да се предвиди преходен период, е приемането на окончателния режим, а спорните решения представляват мерки за прилагане на този режим и имат пряка правна връзка с него, като обратното тълкуване би довело до изкуствено разделяне на окончателния период и преходните периоди на този „един и същи режим“.

44 От изложеното следва, че възприетото разрешение по делото, по което е постановено решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др. (C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676), е обосновано с особените обстоятелства по това дело, които обаче не са налице по настоящото дело.

45 В АЦП не се предвижда последователно въвеждане на преходен и окончателен режим, а се въвежда единен режим на задължения за предприятията, определени като контролиращи достъпа предприятия. Действително този режим е структуриран в две отделни фази, а именно, от една страна, определяне на дадено предприятие за контролиращо достъпа предприятие, и от друга страна, обвързване на това предприятие със задълженията, предвидени в АЦП. Разделянето на тези две фази обаче произтича пряко от самата структура на АЦП и следователно е присъщо за така установената система, поради което разделянето не може да се квалифицира като изкуствено.

46 При тези обстоятелства изводите, направени от Съда в решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др. (C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676), не са приложими по настоящото дело.

47 Следователно с оглед на съдебната практика, припомнена в точки 31—33 по-горе, доколкото член 6, параграф 7 от АЦП не е правното основание на решението за определяне и няма пряка правна връзка с него, следва да се приеме, че повдигнатото срещу тази разпоредба възражение за незаконосъобразност е недопустимо.

48 Този извод не може да бъде оборен от довода на Apple, че в такъв случай то било лишено от ефективна съдебна защита в нарушение на член 47 от Хартата.

49 Съгласно член 47, първа алинея от Хартата всеки, чиито права и свободи, гарантирани от правото на Съюза, са били нарушени, има право на ефективни правни средства за защита пред съд в съответствие с предвидените в посочения член условия.

50 В съответствие с разясненията относно член 47 от Хартата, които съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата трябва да се вземат предвид при нейното тълкуване (решение от 14 декември 2021 г., Столична община, район „Панчарево“, C-490/20, EU:C:2021:1008, т. 60), член 47, втора алинея от Хартата съответства на член 6, параграф 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“) (вж. решение от 6 септември 2012 г., Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, т. 52 и цитираната съдебна практика).

51 Принципът на ефективна съдебна защита на правата, които правните субекти черпят от правото на Съюза, има различни аспекти, които включват по-конкретно правото на защита, принципа на равни процесуални възможности, правото на достъп до съд и правото на лицето да бъде съветвано, защитавано и представлявано (решение от 6 ноември 2012 г., Otis и др., C-199/11, EU:C:2012:684, т. 48).

52 В това отношение следва да се отбележи, че съгласно съдебната практика правото на достъп до съд не е абсолютно право и поради това то може да съдържа пропорционални ограничения, които преследват легитимна цел и не накърняват самата същност на това право (вж. определение от 6 април 2017 г., PITEE/Комисия, C-464/16 P, непубликувано, EU:C:2017:291, т. 31 и цитираната съдебна практика, и ЕСПЧ, 8 юни 2006 г., B. M. с/у България, CE:ECHR:2006:0608JUD004572399, § 41 и 42 и цитираната съдебна практика). В съответствие с член 52, параграф 1 от Хартата ограничаването на право на ефективни правни средства за защита е обосновано само ако е предвидено в закон, ако зачита основното съдържание на същото право, и при спазване на принципа на пропорционалност, ако е необходимо и действително отговаря на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други лица (решения от 4 май 2016 г., Pillbox 38, C-477/14, EU:C:2016:324, т. 160, и от 15 септември 2016 г., Star Storage и др., C-439/14 и C-488/14, EU:C:2016:688, т. 49).

53 Най-напред, що се отнася до условието, според което ограничаването на правото на ефективни правни средства за защита трябва да бъде предвидено в закон, от точки 28—33 по-горе следва, че съгласно член 277 ДФЕС възможността да се повдигне възражение за незаконосъобразност е ограничена до разпоредбите на акт с общо приложение, които са основанието за решение, което се оспорва, или имат пряка правна връзка с него.

54 По-нататък, това ограничение зачита основното съдържание на основното право на ефективна съдебна защита, закрепено в член 47 от Хартата. Всъщност от постоянната съдебна практика следва, че член 47 от Хартата няма за цел да променя предвидената в Договорите система за съдебен контрол, и по-специално правилата, свързани с допустимостта на исковете или жалбите, подадени пряко пред съдилищата на Съюза, както е видно и от разясненията относно този член 47, които съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата трябва да се вземат предвид при нейното тълкуване. Така условията за допустимост, предвидени в член 263, четвърта алинея ДФЕС, трябва да бъдат тълкувани с оглед на основното право на ефективна съдебна защита, без обаче да се стига до неприлагане на условията, изрично предвидени в Договора за функционирането на ЕС (вж. решение от 28 април 2015 г., T & L Sugars и Sidul Açúcares/Комисия, C-456/13 P, EU:C:2015:284, т. 43 и 44 и цитираната съдебна практика).

55 Освен това, що се отнася до въпроса дали такова ограничение действително отговаря на цели от общ интерес, следва да се припомни също, че посредством разпоредбите на членове 263 и 277, от една страна, и член 267, от друга страна, Договорът за функционирането на ЕС е установил завършена система от способи за защита и процедури, чиято цел е да осигурят контрола за законосъобразност на актовете на Съюза, поверявайки го на съда на Съюза (вж. решение от 3 октомври 2013 г., Inuit Tapiriit Kanatami и др./Парламент и Съвет, C-583/11 P, EU:C:2013:625, т. 92 и цитираната съдебна практика).

56 Да се позволи обаче повдигане на предвиденото в член 277 ДФЕС възражение за незаконосъобразност по отношение на разпоредби, които нямат пряка правна връзка с решението за определяне, би могло да наруши установената с Договора система от способи за защита, като измени условията за допустимост на посоченото възражение, запазено съгласно цитираната в точка 30 по-горе съдебна практика за актовете с общо приложение, които са пряко или непряко приложими в конкретното производство.

57 Накрая, следва да се отбележи, че такова ограничение не засяга непропорционално правото на ефективна съдебна защита, доколкото Apple си запазва правото да повдигне възражение за незаконосъобразност на разпоредбата, която оспорва понастоящем, в рамките на други производства.

58 Всъщност, както правилно изтъква Комисията, член 6, параграф 7 от АЦП може да бъде прилаган с решение, което е прието, в зависимост от обстоятелствата, на основание членове 8, 13, 24, 29, 30 или 31 от АЦП.

59 За да се отговори на довода на Apple за нарушение на член 47 от Хартата, посочен в точка 25 по-горе, следва да се отбележи обаче, че приемането от Комисията на акт за изпълнение по член 8 от АЦП не означава непременно тя да констатира положение на нарушение на задълженията, предвидени в членове 5, 6 или 7 от АЦП, за което отговорност носи контролиращото достъпа предприятие, нито последното съзнателно да се постави в такова положение, за да може във връзка с жалба на основание член 263 ДФЕС срещу такъв акт на Комисията да повдигне възражение за незаконосъобразност на някоя от тези разпоредби на основание член 277 ДФЕС.

60 Така съгласно член 8, параграф 3 от АЦП контролиращото достъпа предприятие може да поиска от Комисията да започне процес с цел да определи дали мерките, които то да приложи или е приложило, за да гарантира спазването по-специално на член 6 от АЦП, са ефективни за постигането на целта на съответното задължение при конкретните обстоятелства на контролиращото достъпа предприятие.

61 В случай че Комисията счете тези мерки за недостатъчни, тя би могла съгласно член 8, параграф 2 от АЦП, след като е образувала производство по член 20 от АЦП, да приеме акт за изпълнение, в който се конкретизират мерките, които съответното контролиращо достъпа предприятие трябва да приложи, за да спази действително задълженията по член 6, параграф 7 от АЦП, без да е необходимо да констатира нарушение на последната разпоредба. Тогава във връзка с жалба за отмяна срещу посочения акт на основание член 263 ДФЕС въпросното контролиращо достъпа предприятие би могло да повдигне възражение за незаконосъобразност на член 6, параграф 7 от АЦП.

62 От гореизложеното следва, че тъй като повдигнатото от Apple възражение за незаконосъобразност на член 6, параграф 7 от АЦП е недопустимо, първото основание по дело T-1080/23 трябва да се отхвърли като недопустимо, без да е необходимо да се разглежда въпросът дали искането да се отмени частично член 2, буква б) от решението за определяне е допустимо.

По второто основание по дело T-1080/23

63 С второто си основание по дело T-1080/23 Apple оспорва преценката на Комисията, съдържаща се в решението за определяне, че петте версии на магазина му за софтуерни приложения, а именно iOS App Store (за мобилните телефони iPhone), iPadOS App Store (за електронните таблети iPad), watchOS App Store (за часовниците Apple Watch), macOS App Store (за компютрите Mac) и tvOS App Store (за телевизионните конзоли Apple TV) (наричани по-нататък заедно „магазините App Store“) представляват една-единствена ОПУ.

64 В случая, най-напред, следва да се припомни, че на 3 юли 2023 г. в съответствие с член 3, параграф 3 от АЦП Apple предоставя на Комисията относимата информация по член 3, параграф 2 от АЦП посредством формуляра (наричан по-нататък „формулярът GD“), който се съдържа в приложение I към Регламент за изпълнение (ЕС) 2023/814 на Комисията от 14 април 2023 година относно подробните условия за воденето от Комисията на някои производства в съответствие с АЦП (ОВ L 102, 2023 г., стр. 6). По този начин в хода на процедурата по определяне Apple изтъква по-специално, че експлоатира магазините App Store, че посочените магазини трябва да се квалифицират като посреднически онлайн услуги по смисъла на член 2, точка 5 от АЦП и че всеки от тези магазини представлява отделна ОПУ, като само магазинът за софтуерни приложения iOS App Store е достигнал праговете, предвидени в член 3, параграф 2 от АЦП.

65 Първо, в съображение 37 от решението за определяне Комисията отбелязва, че услугата, предлагана от магазините App Store (наричана по-нататък „услугата App Store“), отговаря едновременно на определението за посредническа онлайн услуга в съответствие с член 2, точка 2 от Регламент (ЕС) 2019/1150 на Европейския парламент и на Съвета от 20 юни 2019 година за насърчаване на справедливост и прозрачност за бизнес ползвателите на посреднически онлайн услуги (ОВ L 186, 2019 г., стр. 57), към което препраща член 2, точка 5 от АЦП, и на определението за магазин за софтуерни приложения в съответствие с член 2, точка 14 от АЦП.

66 Второ, в съображения 38—41 от решението за определяне Комисията приема, че независимо от устройството, на което е инсталиран, всеки от магазините App Store се използва за една и съща цел, а именно като посредник между крайните ползватели и бизнес ползвателите при разпространението на вградени в приложението приложения и цифрово съдържание. Комисията приема също, че въпреки различията между отделните магазини App Store, на които Apple се позовава, за да обоснове, че всеки от тях има различна цел, тези различия се отнасят по-скоро до естеството, функцията и използването на различните устройства, на които е инсталиран всеки от магазините App Store, както и до опита на свързания с тях ползвател, поради което не е обосновано всеки от магазините App Store да се разглежда като отделна ОПУ.

67 Трето, в съображения 43—47 от решението за определяне Комисията подчертава, че разработчиците на онлайн приложения и крайните ползватели са подчинени на идентични или много сходни правила, политики, насоки и технически спецификации, когато използват всеки от магазините App Store на петте разглеждани устройства.

68 Четвърто, в съображения 48—56 от решението за определяне Комисията отбелязва, че що се отнася до приложенията, разпространявани посредством всеки от магазините App Store, Apple е предоставяло на бизнес ползвателите и на крайните ползватели идентични или много сходни инструменти или услуги, включително услуги за оказване на съдействие.

69 Накрая, пето, в съображения 57—59 от решението за определяне Комисията посочва, че в някои от комуникациите си Apple представя магазините App Store като една услуга, независимо от устройството, на което се използват.

70 Поради това, като се има предвид, че праговете, предвидени в член 3, параграф 2 от АЦП, са достигнати, в съображение 71 от решението за определяне Комисията стига до заключението, че Apple следва да бъде определено за контролиращо достъпа предприятие съгласно член 3, параграф 4 от АЦП във връзка с услугата App Store като ОПУ.

71 Второто основание по дело T-1080/23 се състои от четири оплаквания, които следва да се разгледат заедно. Първо, Apple твърди, че магазините App Store преследват различни основни цели, а именно да обезпечат предоставянето на приложения за всяко от разглежданите видове устройства. Второ, Apple поддържа, че всеки от посочените магазини се използва по различен начин от крайните ползватели и от бизнес ползвателите. Трето, Apple счита, че допълнителните доводи, представени в решението за определяне, нямат правно значение, тъй като не се отнасят до целта на магазините App Store. Четвърто, Apple твърди, че подходът на Комисията към магазините за софтуерни приложения в бъдеще сочи, че последната е допуснала грешка при определянето на магазините App Store като една-единствена ОПУ.

72 Комисията, Френската република, Coalition for App Fairness и Free Software Foundation Europe оспорват доводите на Apple. Комисията повдига възражение за недопустимост и на второто искане по дело T-1080/23.

73 В това отношение, най-напред, следва да се припомни, първо, че съгласно член 2, точка 2, буква а) от АЦП посредническите онлайн услуги са ОПУ за целите на този регламент.

74 Второ, що се отнася до определението за посреднически онлайн услуги, член 2, точка 5 от АЦП препраща към член 2, точка 2 от Регламент 2019/1150. Съгласно последната разпоредба става въпрос за услуги, които, най-напред, представляват услуги на информационното общество по смисъла на член 1, параграф 1, буква б) от Директива (ЕС) 2015/1535 на Европейския парламент и на Съвета от 9 септември 2015 година, установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 241, 2015 г., стр. 1), по-нататък, позволяват на бизнес ползвателите да предлагат на потребителите стоки или услуги, така че да се улесни встъпването в преки търговски отношения между посочените бизнес ползватели и потребителите, без значение от мястото на окончателно сключване на сделката, и накрая, предоставят се на бизнес ползвателите въз основа на договорни отношения между доставчика на посочените услуги и бизнес ползвателите, които предлагат стоки или услуги на потребителите.

75 Трето, в член 2, точка 14 от АЦП е уточнено, че магазините за софтуерни приложения са тип посреднически онлайн услуги, които са насочени към софтуерни приложения като посреднически продукт или услуга.

76 Следователно от съвместния прочит на разпоредбите на член 2, точки 2, 5 и 14 от АЦП е видно, че за целите на АЦП магазинът за софтуерни приложения е ОПУ, защото като посредническа онлайн услуга позволява на бизнес ползвателите да предлагат на крайните ползватели софтуерни приложения, така че да се улесни встъпването в преки търговски взаимоотношения помежду им, без значение дали и къде в крайна сметка са сключени сделките, доколкото посочената услуга се предлага от предприятие, което предоставя ОПУ въз основа на договорни отношения с въпросните бизнес ползватели.

77 Apple не оспорва извода, че всеки от магазините App Store представлява магазин за софтуерни приложения и съответно посредническа онлайн услуга по смисъла на АЦП.

78 Apple твърди обаче, че Комисията не е трябвало да разглежда всички магазини App Store като една-единствена ОПУ, като се има предвид, че всеки от тях обслужва собствена цел, а именно да предоставя посредническа онлайн услуга между бизнес ползватели и крайни ползватели в зависимост от устройството, на което се ползва. Apple твърди също, че Комисията е трябвало да вземе предвид определението в член 2, точка 15 от АЦП, съгласно което „софтуерно приложение“ означава всеки цифров продукт или услуга, който работи под операционна система.

79 На първо място, в това отношение следва да се отбележи, че определението за магазин за софтуерни приложения за целите на АЦП, както бе посочено в точка 76 по-горе, не поставя квалифицирането на дадена посредническа онлайн услуга в зависимост нито от устройството, на което този магазин работи, нито от операционната система, на която работят софтуерните приложения, предлагани в този магазин.

80 От една страна, този извод се потвърждава от съображение 14 от АЦП, от което по-специално следва, че за целите на посочения регламент определението за основни платформени услуги следва да бъде технологично неутрално и следва да се разбира като включващо тези услуги, които се предоставят на различни средства или устройства или чрез тях. Следователно законодателят на Съюза е искал да предотврати възможността квалификацията на дадена услуга от гледна точка на АЦП да варира в зависимост от технологичния избор, направен от контролиращото достъпа предприятие, и че преценката дали е налице магазин за софтуерни приложения, трябва да се извършва с оглед на определението, дадено от АЦП, независимо от операционната система, с която работят въпросните софтуерни приложения, или от материалния носител, на който се разпространяват.

81 От друга страна, от член 2, точка 14 от АЦП следва, че софтуерните приложения са само предмет на сделката, която даден магазин за софтуерни приложения цели да позволи, което личи от израза „като посреднически продукт или услуга“. Ето защо тази разпоредба, в която е направено разграничение между магазина за софтуерни приложения като посредническа онлайн услуга и софтуерните приложения, които той позволява да се разпространяват, не обвързва квалифицирането на магазина за приложения с операционната система, с която тези приложения са предназначени да работят.

82 Доколкото Apple твърди, че за разлика от подхода, възприет за магазините App Store, Комисията е приела, че неговите операционни системи, сред които iOS, във връзка с която то е определено за контролиращо достъпа предприятие, са отделни услуги в зависимост устройството, на което е инсталирана всяка операционна система, достатъчно е да се отбележи, че член 2, точка 10 от АЦП определя операционната система като „системен софтуер, който контролира основните функции на хардуера или софтуера и осигурява възможност софтуерните приложения да работят под негово управление“, и както подчертава Комисията в съображение 83 от решението за определяне, целта на дадена операционна система следва да се преценява от технологична гледна точка, като се вземе предвид фактът, че понятието „операционна система“ е неразривно свързано с хардуера или софтуера, чиято операционна система е специално предназначена да контролира основните функции и да осигури възможност приложенията да работят. По принцип обаче това не е така при магазин за софтуерни приложения, квалификация, която не зависи нито от устройството, на което този магазин работи, нито от операционната система, на която са инсталирани софтуерните приложения, предлагани в този магазин, както бе посочено в точка 79 по-горе.

83 На второ място, доколкото Apple се позовава на приложението към АЦП, от което било видно, че всеки от магазините App Store трябва да се разглежда като отделна ОПУ, следва да се припомни, че приложението към АЦП има същата правна стойност като разпоредбите на самия АЦП и е неразделна част от този регламент (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 24 ноември 2010 г., Комисия/Съвет, C-40/10, EU:C:2010:713, т. 61). Следователно то дава възможност да се внесат уточнения относно обхвата на дадено определение, което се съдържа в друга разпоредба на посочения акт (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 септември 2019 г., A и др., C-347/17, EU:C:2019:720, т. 39—41 и 49).

84 Съгласно точка 1 от раздел А от приложението към АЦП то има за цел да „[уточни] методиката за определяне и изчисляване на „активните крайни ползватели“ и „активните бизнес ползватели“ за всяка [ОПУ], определена в член 2, точка 2 [от АЦП]“, за да могат предприятията да преценят дали техните ОПУ отговарят на количествените прагове, посочени в член 3, параграф 2, буква б) от АЦП, и следователно съществува презумпция, че отговарят на изискването по член 3, параграф 1, буква б) от АЦП.

85 Като се има предвид обаче, че приложението към АЦП има за цел да позволи на предприятията да идентифицират активните крайни ползватели и активните бизнес ползватели на всяка ОПУ, изброена в член 2, точка 2 от АЦП, трябва да се отбележи, че то съдържа насоки, които са от значение за разграничаване на ОПУ, които се предлагат от дадено предприятие. Ако Комисията прилага други критерии за разграничаването на ОПУ, различни от тези, които предприятията използват за изчисляването на активните крайни ползватели и активните бизнес ползватели на своите ОПУ, с цел да оцени дали са достигнати праговете, предвидени в член 3, параграф 2, буква б) от АЦП, предприятията не биха могли да се ползват от правната сигурност, която трябва да им осигури приложението към DMA, както е предвидено в съображение 20 от този регламент.

86 Освен това е вярно, както твърди Apple, че когато една или повече ОПУ спадат към една и съща категория от изброените ОПУ в член 2, точка 2 от АЦП, какъвто е случаят с магазините App Store, които принадлежат към една и съща категория посреднически онлайн услуги, раздел Г от приложението към АЦП, озаглавен „Представяне на информация“, уточнява в параграф 2, буква б), че предприятието, предоставящо ОПУ

услуга или услуги, разглежда като отделни ОПУ онези услуги, които се използват за различни цели от своите крайни ползватели или бизнес ползватели, или и от двете групи, дори и техните крайни ползватели и бизнес ползватели да са едни и същи.

87 Apple обаче не сочи доказателства, които да разкриват, че в зависимост от устройството, на което се използва, всеки от магазините App Store се използва по различен начин в сравнение с останалите магазини App Store както от страна на крайните ползватели, така и от страна на бизнес ползвателите. Макар Apple да се позовава на доказателства, свързани по-специално с интензитета на използване на всеки от магазините App Store през един и същ период, с вида изтеглени приложения, с разновидностите на предлаганите приложения в каталога или още с представянето на всеки магазин за софтуерни приложения на всяко от разглежданите устройства, налага се изводът, че тези доказателства не променят факта, че посочените ползватели и предприятия използват магазините App Store с една и съща цел, а именно по същество да сключат пряка сделка във връзка с разглежданите софтуерни приложения в съответствие с определението за магазин за софтуерни приложения за целите на АЦП, изложено в точка 76 по-горе. Следователно Комисията правилно е приела, че всеки от магазините App Store е използван за една и съща обща цел и следователно може да се счита, че те представляват една-единствена ОПУ.

88 Освен това следва да се отбележи, че както бе припомнено в точки 66—69 по-горе, в решението за определяне Комисията е отговорила на доводите на Apple, че неговите магазини App Store преследват различни цели в зависимост от устройството, на което се използват. Apple не упреква Комисията за това, че не е взела предвид някои от доказателствата, а че е възприела становище, което се различава от застъпеното от него в уведомлението му. Комисията обаче правилно е приела, че представените от Apple доказателства се отнасят до естеството, функцията и използването на различните устройства, на които са инсталирани магазините App Store, поради което тези доказателства не позволяват да се приеме, че крайните ползватели и бизнес ползвателите използват магазините App Store за различни цели.

89 На трето място, що се отнася до упрека на Apple срещу Комисията, която според него не е трябвало да се основава на трите групи допълнителни доводи, развити в съображения 43—59 от решението за определяне, за да приеме, че магазините App Store представляват една-единствена ОПУ, следва да се отбележи, че преценката на Комисията се основава най-напред на доводите, изложени в съображения 37 и 39 от решението за определяне, а именно: по същество фактът, че магазините App Store отговарят на определенията, предвидени в член 2, точки 2, 5 и 14 от АЦП, за да бъдат квалифицирани като ОПУ за целите на АЦП, и че се използват за една и съща обща цел както от гледна точка на крайния ползвател, така и от гледна точка на бизнес ползвателя при всички устройства, на които те са инсталирани, в случая за да се осигури разпространението на софтуерни приложения. От точки 71—88 по-горе обаче е видно, че посочените съображения на Комисията са достатъчни, за да се приеме, че услугата App Store представлява една-единствена ОПУ по смисъла на АЦП.

90 При всички положения следва да се отбележи, че въпросните три групи допълнителни доводи се отнасят, първо, до правила, насоки и договорни клаузи, които Apple прилага спрямо крайни ползватели и бизнес ползватели на магазините App Store, второ, до услуги за оказване на съдействие на крайни ползватели и услуги за развиване на бизнес ползватели, които Apple предоставя във връзка с магазините App Store, както и до

възможността да се използва един и същ акаунт за достъп до различните магазини App Store или на всички устройства да се използва приложение, което е придобито посредством някой от магазините App Store, и трето, до данни от комуникации на Apple във връзка с използването на една и съща марка „App Store“ за обозначаване на всички магазини App Store.

91 Следва обаче да се подчертае, че въпросните три групи допълнителни доводи се отнасят до условията, въведени от Apple за използването на магазините App Store както от крайните ползватели, така и от бизнес ползвателите. Ето защо, противно на твърденията на Apple, трябва да се констатира, че тези допълнителни доводи са от значение, за да се докаже, че магазините App Store преследват една и съща цел, а именно да улеснят сключването на сделки между посочените потребители и посочените предприятия, що се отнася до софтуерни приложения.

92 Следва да се посочи също, че макар Apple да оспорва използването от страна на Комисията на въпросните допълнителни доводи, то все пак не твърди, че Комисията е допуснала фактическа грешка във връзка с тях.

93 Освен това, за да се квалифицира ОПУ с оглед по-специално на определенията, съдържащи се в член 2 от АЦП, и за да се гарантира, че дадено предприятие не се опитва да заобиколи разпоредбите на АЦП по смисъла на разпоредбите на член 13 от него, Комисията не може да бъде упреквана, че е взела предвид всички релевантни обстоятелства, с които да докаже, че няколко услуги всъщност представляват една-единствена ОПУ за целите на изчисляването на праговете, определени в член 3, параграф 2 от АЦП. Използването на тази правна възможност е още по-наложително, когато, както в настоящия случай, Комисията няма намерение да възприеме начина на представяне на тези услуги, предложен от съответното предприятие във формуляра GD.

94 На последно място, що се отнася до оплакването на Apple, че възприетият от Комисията подход в решението за определяне има за последица това, че всички бъдещи магазини за софтуерни приложения на Apple ще бъдат автоматично обхванати от посоченото решение, независимо от устройството, за което са предназначени, достатъчно е да се отбележи, че тези доводи се основават на тълкуване на разпоредбите на член 2, точка 2 от АЦП и на приложението към него, съгласно което, за да квалифицира магазините App Store като ОПУ за целите на АЦП, Комисията е била длъжна да вземе предвид устройството, на което се използва всеки от магазините App Store. По съображенията, изложени в точки 79—82 по-горе обаче, този довод е погрешен и следва да се отхвърли.

95 Освен това следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика законосъобразността на даден акт трябва да се преценява въз основа на фактическите и правните обстоятелства, които са съществували към датата на приемането му (вж. решение от 4 октомври 2024 г., García Fernández и др./Комисия и ЕСП, C-541/22 P, EU:C:2024:820, т. 327 и цитираната съдебна практика).

96 Предоставената от Apple информация в хода на процедурата за определяне във връзка предстоящото пускане на пазара на ново устройство Vision Pro, което разполага със свой собствен магазин за софтуерни приложения, обаче не може да промени преценката на Комисията във връзка с услугата App Store по същите причини като посочените в точки 79—82 по-горе.

97 При всички положения следва да се припомни, че решението за определяне на Apple се отнася до определянето на Apple за контролиращо достъпа предприятие само във връзка с ОПУ, които са включени в подадения от него формуляр GD, който в случая, що се отнася до категорията магазини за софтуерни приложения, включва само магазините App Store. Освен това следва да се добави, че съгласно член 4, параграф 1 от АЦП Комисията може по всяко време, при поискване по-специално от контролиращото достъпа предприятие, да преразгледа, измени или отмени решение за определяне, прието съгласно член 3 от АЦП, ако е настъпила съществена промяна в което и да било от обстоятелствата, на които се основава решението за определяне, или ако това решение се основава на непълна, неточна или подвеждаща информация.

98 Поради това от гореизложеното следва, че в съображение 38 от решението за определяне Комисията е имала основание да приеме, че услугата App Store представлява една-единствена посредническа онлайн услуга, независимо от устройството, на което тя се използва.

99 Предвид гореизложеното второто основание по дело T-1080/23 следва да се отхвърли, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали искането да се отмени изцяло на член 2, буква а) от решението за определяне е допустимо.

По третото основание по дело T-1080/23

100 С третото си основание по дело T-1080/23 Apple упреква Комисията, че е тълкувала и приложила погрешно АЦП и ЕКЕС, както и че е допуснала фактически грешки, довели до заключението в решението за определяне, че iMessage е МСУБН.

101 Комисията оспорва допустимостта на третото основание.

102 От една страна, Комисията счита, че изводите, съдържащи се в съображенията на решението за определяне, сами по себе си могат да бъдат предмет на жалба за отмяна само ако представляват необходимата основа на разпоредителната му част. Това обаче не било така, що се отнася до спорната констатация, че iMessage е МСУБН.

103 От друга страна, Комисията твърди, че само мерките, които имат за цел да породят задължителни правни последици от такова естество, че да засегнат интересите на Apple, като изменят съществено неговото правно положение, могат да бъдат предмет на жалба за отмяна. Apple не обяснило, нито доказало по какъв начин съдържащата се в съображенията на решението за определяне преценка, че iMessage представлява ОПУ под формата на МСУБН (наричана по-нататък „ОПУ под формата на МСУБН“), съществено изменя неговото правно положение.

104 От една страна, Apple твърди, че цитираната от Комисията съдебна практика, съгласно която не може да бъде подавана жалба за отмяна само срещу съображенията от преамбюла на акт на Съюза, е ирелевантна.

105 От друга страна, Apple счита по същество, че правната последица от квалифицирането като МСУБН от Комисията е започването на проучването на пазара на основание член 17, параграф 3 от АЦП. По този начин Apple било подложено на регулаторните процедури, предвидени в АЦП. Освен това, ако Общият съд приеме, че Apple има правото да оспорва единствено решение, чиято последица е квалифицирането на iMessage като важен портал,

това означавало, че решението на Комисията да прекрати проучването на пазара също било акт, който не подлежи на обжалване, поради което за Apple било невъзможно да оспори квалифицирането като МСУБН.

106 Френската република също счита, че третото основание е недопустимо, доколкото решението за определяне не е изменило съществено правното положение на Apple относно iMessage.

107 Съгласно постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, предвидена в член 263 ДФЕС, може да бъде подадена срещу всички приети от институциите разпоредби, без оглед на тяхната форма, които имат за цел да породят задължителни правни последици (вж. решения от 26 март 2019 г., Комисия/Италия, C-621/16 P, EU:C:2019:251, т. 44 и цитираната съдебна практика, и от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 46 и цитираната съдебна практика).

108 Актове или решения, които могат да бъдат предмет на жалба за отмяна, са само мерките, пораждащи задължителни правни последици, които са от такова естество, че да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено правното му положение (решения от 17 юли 2008 г., Athinaïki Techniki/Комисия, C-521/06 P, EU:C:2008:422, т. 29, от 26 януари 2010 г., Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 51, и от 9 декември 2014 г., Schönberger/Парламент, C-261/13 P, EU:C:2014:2423, т. 13).

109 За да се определи дали акт или решение произвежда задължителни правни последици, които са от такова естество, че да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено правното му положение, следва да се съобрази същността на акта или решението (решения от 22 юни 2000 г., Нидерландия/Комисия, C-147/96, EU:C:2000:335, т. 27, и от 16 юли 2015 г., Комисия/Съвет, C-425/13, EU:C:2015:483, т. 27).

110 В това отношение Съдът е постановил, че придържането към същността на даден акт предполага да се преценят неговите последици с оглед на обективни критерии като съдържанието на разглеждания акт, като евентуално се държи сметка и за контекста на приемането му, и за правомощията на издалата го институция, орган, служба или агенция на Съюза, като тези правомощия трябва да се разглеждат не абстрактно, а като елементи, които могат да хвърлят светлина върху конкретния анализ на съдържанието на посочения акт, който анализ е централен и необходим (решение от 6 май 2021 г., ABLV Bank и др./ЕЦБ, C-551/19 P и C-552/19 P, EU:C:2021:369, т. 41).

111 На първо място, съгласно постоянната съдебна практика само разпоредителната част на едно решение може да поражда правни последици и следователно да уврежда, независимо от мотивите, на които се основава решението. За сметка на това направените в мотивите към решението изводи сами по себе си не могат да се обжалват с цел отмяна и те подлежат на контрол за законосъобразност от съдилищата на Съюза само доколкото като мотиви на увреждащ акт представляват необходимата основа за разпоредителната част на този акт, или най-малкото когато тези мотиви са от такова естество, че променят същността на това, което е постановено с разпоредителната част на въпросния акт (определение от 28 януари 2004 г., Нидерландия/Комисия, C-164/02, EU:C:2004:54, т. 21, и решение от 26 февруари 2015 г., Orange/Комисия, T-385/12, непубликувано, EU:T:2015:117, т. 70). В този контекст следва да се припомни, че по принцип разпоредителната част на акта е неразривно свързана с мотивите към него, така че, ако е необходимо, тя трябва да се тълкува, като се

вземат предвид мотивите, довели до приемането му (вж. решение от 30 септември 2003 г., Cableuropa и др./Комисия, T-346/02 и T-347/02, EU:T:2003:256, т. 211 и цитираната съдебна практика).

112 В решението за определяне обаче Комисията приема, че iMessage е ОПУ под формата на МСУБН и че Apple е достигнало праговете, определени за тази ОПУ в член 3, параграф 2 от АЦП, поради което презумира, че тази услуга представлява важен портал, чрез който бизнес ползвателите достигат до крайните ползватели по смисъла на член 3, параграф 1, буква б) от посочения регламент. Тъй като обаче Apple е представило достатъчно обосновани доводи, които очевидно пораждат съмнение във валидността на презумпциите в член 3, параграф 2 от АЦП по отношение на iMessage, Комисията решава да започне проучване на пазара във връзка с тази услуга на основание член 17, параграф 3 от АЦП, за да определи дали тя следва да бъде включена в решението за определяне. Поради това iMessage не фигурира в разпоредителната част на решението за определяне като ОПУ, която е важен портал.

113 Следователно съображения 138—148 от решението за определяне, в които се посочват причините, поради които iMessage трябва да се счита за ОПУ под формата на МСУБН, не представляват необходима основа на разпоредителната част на решението за определяне.

114 На второ място, що се отнася до правните последици, които решението за определяне поражда в рамките на АЦП, Apple твърди, че Комисията не е можела да започне проучване на пазара на основание член 17, параграф 3 от АЦП, без преди това да квалифицира iMessage като ОПУ под формата на МСУБН. Именно това квалифициране обаче подлагало Apple на предвидените в АЦП процедури. Следва да се отбележи обаче, че Apple не посочва задължителни конкретни правни последици, свързани със започването на проучване на пазара, които да са от такова естество, че да изменят съществено правното му положение.

115 Освен това, както поддържа Комисията, докато дадена услуга не бъде посочена в разпоредителната част на решение за определяне като важен портал, чрез който бизнес ползвателите достигат до крайните ползватели по смисъла на член 3, параграф 1, буква б) от АЦП, посоченият регламент не предвижда никакви задължения и не поражда никакви правни последици само поради квалифицирането на разглежданата услуга.

116 Всъщност, що се отнася до задължението на контролиращите достъпа предприятия във връзка с оперативната съвместимост на МСУБН, член 7 от АЦП се прилага само за „[МСУБН], включени в списъка, съдържащ се в решението за определяне съгласно член 3, параграф 9 [от този регламент]“. Същото се отнася и до задълженията, посочени в членове 5 и 6 от АЦП, всеки от които предвижда съответно в параграф 1, че „[к]онтролиращото достъпа предприятие спазва всички задължения, установени в [посочения] член, по отношение на всяка от своите [ОПУ], включени в списъка, съдържащ се в решението за определяне съгласно член 3, параграф 9 [от този регламент]“. Накрая, член 3, параграф 10 от АЦП гласи, че „[к]онтролиращото достъпа предприятие започва да спазва определените в членове 5, 6 и 7 задължения в срок от шест месеца след включването на дадена [ОПУ] в списъка, съдържащ се в решението за определяне съгласно параграф 9 от [посочения] член“.

117 Поради това следва да се приеме, че вследствие на приемането на решението за определяне Apple не е обвързано с нито едно от задълженията, предвидени в АЦП, що се отнася до неговата услуга iMessage, макар посочената услуга да е квалифицирана като ОПУ под формата на МСУБН.

118 Apple твърди също така, че третите страни биха могли да се позоват на спорната констатация, за да поискат от Комисията да определи в бъдеще и iMessage като важен портал, при условие че са изпълнени съответните условия. Apple добавя, че Комисията няма да е длъжна да извършва преценка дали услугата iMessage продължава да бъде ОПУ под формата на МСУБН при евентуално бъдещо преразглеждане на въпроса дали тази услуга представлява важен портал, доколкото тази квалификация вече била окончателно възприета.

119 В това отношение член 53 от АЦП предвижда, че в срок до 3 май 2026 г. и на всеки три години след това Комисията извършва оценка на АЦП, и по-специално дали е необходимо да се измени списъкът от ОПУ, определени в член 2, точка 2 от него, сред които са МСУБН. Освен това от член 4, параграф 2 във връзка със съображение 30 от АЦП следва, че бързо променящият се и сложен технологичен характер на ОПУ изисква редовен преглед на статута на контролиращите достъпа предприятия, както и на списъка от ОПУ, които поотделно са важни портали. Нищо в АЦП обаче не дава възможност да се приеме, че при евентуално преразглеждане на дадена ОПУ като важен портал Комисията би могла да се основе на анализа си, извършен при приемането на предходно решение за определяне, и без да извършва нова преценка на обстоятелствата, които са предмет на посоченото преразглеждане.

120 Така от член 4, параграф 2 от АЦП следва, че в бъдеще квалифицирането на услугата iMessage като ОПУ под формата на МСУБН не може да се счита за окончателно.

121 На трето място, следва да се отбележи, че в член 2, точка 9 от АЦП се дава определение за МСУБН като се прави препращане към определението в член 2, точка 7 от ЕКЕС.

122 В рамките на процесуално-организационно действие и в съдебното заседание страните са запитани дали спорната констатация, направена в решението за определяне, може да породи задължителни правни последици и да измени съществено правното положение на Apple, що се отнася до прилагането на ЕКЕС в национални производства.

123 Apple счита, че квалифицирането от Комисията на iMessage като ОПУ под формата на МСУБН в решението за определяне може да има и вече е имало последици върху прилагането на ЕКЕС от компетентните национални регулаторни органи, други компетентни органи и национални съдилища.

124 По този въпрос, първо, следва да се отбележи, че след като ЕКЕС бъде транспониран в националното право, отговорни за неговото прилагане са определените компетентни национални органи. Всъщност задължението на държава членка да предприеме всички мерки, необходими за постигането на предписания от дадена директива резултат, е правно обвързващо задължение, наложено от член 288, трета алинея ДФЕС и от самата директива (вж. в този смисъл решение от 18 декември 1997 г., Inter-Environnement Wallonie, C-129/96, EU:C:1997:628, т. 40 и цитираната съдебна практика). В случая задължението за транспониране е предвидено в член 124 от ЕКЕС.

125 Второ, следва да се припомни, от една страна, че законодателните и регулаторните системи, въведени от държавите членки, за да се съобразят с ЕКЕС, и от друга страна, АЦП, представляват различни правни режими. Всъщност ЕКЕС не съдържа нито една разпоредба, която да предвижда, че когато упражняват предоставените им с тази

директива правомощия и отговорности, националните регулаторни и другите компетентни органи са обвързани от евентуалното квалифициране от страна на Комисията на дадена услуга като МСУБН за целите на прилагането на АЦП.

126 Точно обратното, член 1, параграф 4 във връзка със съображение 64 от АЦП уточнява, че по отношение на междуличностните съобщителни услуги съгласно определението в член 2, точка 5 от ЕКЕС „[АЦП] не засяга правомощията и отговорностите, предоставени на националните регулаторни и други компетентни органи съгласно член 61 от [ЕКЕС]“. От тази разпоредба следва, че компетентните органи съгласно ЕКЕС, когато упражняват своите правомощия и отговорности във връзка с този тип услуги, не са обвързани от разпоредбите на АЦП.

127 Освен това ЕКЕС не предоставя изрично консултативна или координационна роля на Комисията, когато следва да се преценява дали дадена услуга попада в неговото приложно поле.

128 Следователно упражняването от компетентните национални органи на правомощията и отговорностите, които са им предоставени от ЕКЕС във връзка с дадена МСУБН, не може да зависи от квалификацията, която евентуално Комисията е дала преди това в контекста на прилагането на АЦП.

129 Поради това следва да се констатира, че квалифицирането от Комисията на услугата в решението за определяне като ОПУ под формата на МСУБН не поражда задължителни правни последици, които да са от такова естество, че да засягат интересите на Apple, изменяйки съществено правното му положение по смисъла на точки 108 и 109 по-горе.

130 Този извод не се опровергава от довода на Apple, че ако има право да оспори окончателно решение на Комисията единствено в случай че това решение води до определянето му като контролиращо достъпа предприятие, то не разполага с никакви правни средства да оспори извода на Комисията, че iMessage е МСУБН, което било в противоречие с правото му на ефективни правни средства за защита и на достъп до съд по смисъла на член 47 от Хартата и член 6 от ЕКПЧ.

131 В това отношение от точки 49—52 по-горе е видно, от една страна, че правото на достъп до съд не е абсолютно право и поради това то може да съдържа пропорционални ограничения, които преследват легитимна цел и не накърняват самата същност на това право.

132 От друга страна, що се отнася по-конкретно до условията за допустимост на жалбите за отмяна, макар условието относно задължителните правни последици да трябва да се тълкува от гледна точка на правото на ефективна съдебна защита, гарантирано в член 47, първа алинея от Хартата, това право няма за цел да променя предвидената в Договорите система за съдебен контрол, и по-специално правилата, свързани с допустимостта на исковете или жалбите, подавани пряко пред съдилищата на Съюза, както е видно и от разясненията относно този член 47, които съгласно член 6, параграф 1, трета алинея ДЕС и член 52, параграф 7 от Хартата трябва да се вземат предвид при нейното тълкуване. Следователно тълкуването на понятието „обжалваем акт“ от гледна точка на посочения член 47 не може да води до пренебрегването на това условие, без да се превишат правомощията, възложени от Договора на съдилищата на Съюза (вж. решения от

25 октомври 2017 г., Словакия/Комисия, C-593/15 P и C-594/15 P, EU:C:2017:800, т. 66 и цитираната съдебна практика, и от 9 юли 2020 г., Чешка република/Комисия, C-575/18 P, EU:C:2020:530, т. 52 и 53).

133 Следователно квалифицирането на iMessage като ОПУ под формата на МСУБН в решението за определяне не поражда задължителни правни последици, които да са от такова естество, че да засягат интересите на Apple, и съответно не изменя съществено правното му положение. Поради това третото основание следва да се отхвърли като недопустимо.

134 Доколкото всички основания по дело T-1080/23 са отхвърлени, следва жалбата по това дело да се отхвърли в нейната цялост.

По жалбите по дела T-1079/23 и T-214/24

135 С жалбата си по дело T-1079/23 Apple иска да бъде отменено решението за започване на проучване на пазара, посочено в точка 4 по-горе, доколкото това решение се основава на констатацията, че услугата iMessage е МСУБН по смисъла на АЦП и на ЕКЕС.

136 С възражение за недопустимост на основание член 130 от Процедурния правилник по дело T-1079/23 Комисията изтъква две твърдения за недопустимост. По същество тя поддържа, от една страна, че решението за започване на проучване на пазара представлява подготвителен акт и следователно е необжалваем акт, а от друга страна, че доколкото посоченото решение не поражда задължителни правни последици, които да са от такова естество, че да засегнат интересите на Apple, то не може да бъде предмет на жалба за отмяна пред Общия съд.

137 С жалбата си по дело T-214/24 Apple иска да бъде отменено решението за прекратяване на проучването на пазара, посочено в точка 7 по-горе, доколкото в него Комисията е заключила, че iMessage е ОПУ под формата на МСУБН.

138 С възражение за недопустимост на основание член 130 от Процедурния правилник по дело T-214/24 Комисията твърди по същество, че решението за прекратяване на проучването на пазара не може да бъде предмет на жалба за отмяна, доколкото това решение, в което тя приема, че Apple не следва да бъде определено за контролиращо достъпа предприятие във връзка с неговата ОПУ под формата на МСУБН iMessage, не изменя съществено правното му положение.

139 По тези две дела Комисията по-специално твърди, че предмет на жалба за отмяна могат да бъдат само мерки, пораждащи задължителни правни последици, които са от такова естество, че да засегнат интересите на Apple, изменяйки съществено правното му положение.

140 В това отношение в АЦП не се съдържало никакво задължение или правило, което да се прилага към услуга, квалифицирана като ОПУ, освен ако тази услуга не е била посочена в разпоредителната част на решение за определяне като важен портал, чрез който бизнес ползвателите достигат до крайните ползватели по смисъла на член 3, параграф 1, буква б) от АЦП.

141 От това следвало, че жалбите за отмяна на решението за започване на проучване на пазара и на решението за прекратяване на проучването на пазара трябва да бъдат отхвърлени като недопустими, доколкото посочените решения не водят до съществена промяна в правното положение на Apple.

142 Apple твърди, че Комисията погрешно е приела, че квалифицирането на услугата като МСУБН в решението за започване на проучване на пазара и в решението за прекратяване на проучването на пазара не е от такова естество, че да засегне неговите интереси, изменяйки правото му положение. Всъщност въз основа на тази констатация Комисията извела окончателен правен извод, пораждащ задължения по АЦП, които са от такова естество, че могат да засегнат неговите интереси, като изменят съществено правното му положение.

143 Въз основа на тази констатация можело трети страни по-специално да поискат от Комисията да включи iMessage в решение за определяне. Освен това за целите на прилагането на АЦП Комисията вече не била длъжна да преценява дали в бъдеще iMessage действително представлява ОПУ под формата на МСУБН, тъй като това условие се явявало изпълнено.

144 Накрая, ако Apple не разполагало с право да оспори посочената констатация в решенията за определяне или за започване и прекратяване на проучването на пазара, това водело до нарушаване на правото на ефективни правни средства за защита и на достъп до съд, които са му предоставени с член 47 от Хартата и с член 6 от ЕКПЧ.

145 В настоящия случай, както твърди Apple и без това да се оспорва от Комисията, решенията за започване и прекратяване на проучването на пазара възпроизвеждат извода, съдържащ се в решението за определяне, че iMessage следва да се квалифицира като МСУБН. Следва да се констатира обаче, че с първото от тези решения Комисията просто започва проучване, за да провери дали изтъкнатите от Apple доводи позволяват да се обори валидността на презумпциите, посочени в член 3, параграф 2 от АЦП, а с второто заключава, че Apple не следва да се счита за контролиращо достъпа предприятие във връзка с iMessage.

146 Следователно спорната констатация, съдържаща се в тези решения, не поражда задължителни правни последици, които да са от такова естество, че да изменят съществено правното положение на Apple в съответствие с изводите, направени в точки 114—133 по-горе.

147 Поради това следва да се заключи, че решенията за започване на проучване на пазара, за прекратяване на проучването на пазара и за определяне, доколкото в тези решения iMessage е квалифицирано като ОПУ под формата на МСУБН, не са от такова естество, че да засегнат интересите на Apple, като изменят правното му положение.

148 Поради това, без да е необходимо да се разглежда въпросът дали решението за започване на проучване на пазара представлява подготвителен акт, единственото основание, изтъкнато съответно по дела T-1079/23 и T-214/24, следва да се обяви за недопустимо и съответно жалбите по тези дела да се отхвърлят като недопустими.

149 Предвид гореизложените съображения жалбите следва да се отхвърлят.

По съдебните разноски

150 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

151 След като Apple е загубило делото, следва да бъде осъдено да заплати направените от Комисията и от Coalition for App Fairness съдебни разноски в съответствие с направеното от тях искане.

152 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник държавите членки и институциите на Съюза, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

153 Също така на основание член 138, параграф 3 от Процедурния правилник Free Software Foundation Europe понася направените от него съдебни разноски.

Поради изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми петчленен състав)

реши:

1) Съединява дела T-1079/23, T-1080/23 и T-214/24 за целите на съдебното решение.

2) Отхвърля жалбите.

3) Apple Inc. и Apple Distribution International Ltd понасят, освен направените от тях съдебни разноски, и тези на Европейската комисия по дела T-1079/23, T-1080/23 и T-214/24.

4) Европейският парламент понася направените от него съдебни разноски по дело T-1080/23.

5) Съветът на Европейския съюз понася направените от него съдебни разноски по дело T-1080/23.

6) Френската република понася направените от нея съдебни разноски по дело T-1080/23.

7) Федерална република Германия понася направените от нея съдебни разноски по дело T-214/24.

8) Apple Inc. понася направените от Coalition for App Fairness съдебни разноски по дело T-1080/23.

9) Free Software Foundation Europe eV понася направените от него съдебни разноски по дело T-1080/23.

van der Woude De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 юли 2026 година.

Подписи